

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1396/2023
16.07.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ивица Костић, адвокат из ..., против туженог Ловачког удружења „Фазан“ Врање, чији је пуномоћник Александар Димитријевић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3280/2022 од 14.09.2022. године, у седници одржаној 16.07.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3280/2022 од 14.09.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 423/20 од 18.05.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог бр. .. од 29.06.2020. године о отказу уговора о раду тужиоцу бр. ../2012 од 31.07.2012. године, да се наложи туженом да тужиоца врати на рад и распореди на послове који одговарају његовој врсти и степену стручне спреме и одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова поступка исплати 99.750,00 динара, са каматом од дана извршности пресуде до дана исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3280/2022 од 14.09.2022. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23) и члана 92.

Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23), и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. На друге битне повреде одредаба парничног поступка тужилац се у ревизији паушално позива.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на пословима ловочувара на основу уговора о раду од 31.07.2012. године. Решењем туженог бр. .. од 29.06.2020. године, тужиоцу је отказан уговор о раду, због тога што нема потребно одобрење од стране Министарства унутрашњих послова за распоређивање запосленог на радном месту ловочувара, будући да нема потребне услове за добијање дозволе за држање и ношење оружја предвиђене чланом 40. став 5. Закона о оружју и муницији, члана 56. Закона о дивљачи и ловству и члана 15. став 1. Правилника о ловочуварској служби, те да нема потребне способности у погледу држања и ношења оружја нужне за послове ловочувара. У образложењу оспореног решења наведено је да је МУП РС, Дирекција полиције, ПУ у Врању у предмету број 210-15232/2019 од 11.03.2020. године, донео решење којим се одбија захтев поднет 12.12.2019. године, од стране туженог за издавање одобрења за распоређивање запосленог (тужиоц) на радном месту ловочувара. Даље је наведено да је предуслов за обављање дужности ловочувара ношење службеног оружја, а који услов запослени не испуњава, па самим тим да нема потребну дозволу за обављање послова на којима ради, те да му се отказује радни однос сходно члану 179. став 1. тачка 1. Закона о раду. Пре доношења оспореног решења тужиоцу је достављено упозорење број .. од 27.05.2020. године, на које се тужилац изјаснио дописом достављеним послодавцу 09.06.2020. године.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, по оцени Врховног суда, нижестепени судови су правилном применом материјалног права одбили, као неоснован тужбени захтев тужиоца.

Правилан је закључак нижестепених судова да се на радноправни статус тужиоца као запосленог код туженог примењују одредбе Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05, 61/05, 54/09, 32/13, 75/14, 13/17 – УС, 113/17 и 95/18 – аутентично тумачење), Закона о дивљачи и ловству („Службени гласник РС“, бр. 18/2010 и 95/2018), Закона о оружју и муницији („Службени гласник РС“, бр. 20/2015, 10/2019 и 20/2020) и Правилника о ловочуварској служби („Службени гласник РС“, бр. 84/2011 и 56/2015).

Чланом 24. Закона о раду прописано је да радни однос може да се заснује са лицем које има најмање 15 година живота и испуњава друге услове за рад на одређеним пословима, утврђене законом, односно правилником о организацији и систематизацији послова. Према члану 176. став 1. тачка 2. истог закона запосленом престаје радни однос независно од његове воље и воље послодавца ако му је, по одредбама закона, односно правноснажној одлуци суда или другог органа, забрањено да обавља одређене послове, а не може да му се обезбеди обављање других послова – даном достављања правноснажне одлуке. Чланом 179. став 1. истог закона, прописано је, између осталог, да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог и то под

тачком 1), ако запослени нема потребна знања и способности за обављање послова на којима ради.

Чланом 56. Закона о дивљачи и ловству прописано је да је ловочувар службено лице са одговарајућом лиценцом запослено код правног лица које је регистровано за обављање ловочуварских послова (став 1.). Правно лице код кога је ловочувар запослен дужно је да ловочувару изда легитимацију на прописаном обрасцу (став 2.). Ловочувар врши дужност наоружан службеним оружјем, у складу са овим законом и прописима којима се регулише оружје и муниција (став 3.). Министар ближе прописује начин организовања ловочуварске службе, изглед службене униформе ловочувара, изглед и садржину легитимације и ознаке ловочувара, врсту и правила употребе службеног оружја ловочувара, начин задуживања и рездуживања службеним оружјем, врсте друге опреме ловочувара, садржину и изглед обрасца записника о извршеној или покушаној незаконитој радњи и потврде о привременом одузимању ставари (став 4.).

Закон о оружју и муницији чланом 40. прописује, да ако законом није другачије утврђено, правна лица и предузетници могу, уз одобрење надлежног органа, односно уз пријаву надлежном органу, набављати оружје и основне делове оружја уколико је то у складу са делатношћом којом се баве (став 1.), да власници, одговорна лица и лица запослена у правним лицима и код предузетника из става 1. овог члана која по службеној дужности долазе у контакт са аутоматским и другим оружјем из категорије „А“ и оружјем из категорије „Б“, морају испуњавати услове из члана 11. став 1. тачка 1) број 7) овог закона (став 4.), као и да правна лица и предузетници из става 1. овог члана дужни су да од надлежног органа прибаве одобрења пре распоређивања запослених на те послове (став 5.). Чланом 11. став 1. тачка 6. истог закона прописано је да оружје из категорије „Б“ могу набављати и држати физичка лица која поред осталог на основу безбедносно и оперативне провере у месту пребивалишта, боравишта, месту рада, својим понашањем не указују на то да ће предствљати опасност за себе или друге и јавни ред и мир.

Чланом 14. Правилника о ловочуварској служби прописано је да правно лице код кога је ловочувар запослен обезбеђује службено оружје и одговарајућу муницију за сваког ловочувара и евидентира службено оружје и муницију у складу са законом којим се уређује ловство и законом којим се уређује оружје и муниција, док чланом 15. став 1. овог правилника прописано је да ловочувар врши дужност наоружан службеним оружјем, у складу са законом којим се уређује ловство и законом којим се уређује оружје и муниција (став 1.).

Решењем туженог бр. .. од 29.06.2020. године, тужиоцу је отказан уговор о раду, због тога што нема потребно одобрење од стране Министарства унутрашњих послова за распоређивање запосленог на радном месту ловочувара, будући да нема потребне услове за добијање дозволе за држање и ношење оружја предвиђене чланом 40. став 5. Закона о оружју и муницији, чланом 56. Закона о дивљачи и ловству и чланом 15. став 1. Правилника о ловочуварској служби, те да нема потребне способности у погледу држања и ношења оружја нужне за послове ловочувара, док из образложења решења следи да му је отказ дат применом члана 179. Закона о раду. Када се има у виду оспорено решење туженог, односно са којих разлога је тужиоцу отказан уговор о раду, то се по оцени Врховног суда у конкретном случају ради о отказном разлогу прописаном чланом 176. став 1. тачка 2. Закона о раду, пошто је решењем ПУ у Врању

од 11.03.2020. године одбијен захтев туженог за издавање одобрења за распоређивање тужиоца на радном месту ловочувара, из разлога што тужилац не испуњава услове за набављање и држање оружја из члана 11. став 1. тачка 6. Закона о оружју и муницији и члана 15. став 1. Правилнико ловочуварској служби. Стим у вези правилан је закључак нижестепених судова да суд није везан правном квалификацијом отказног разлога, већ чињеничним описом радњи запосленог које се подводе под одговарајући материјални пропис. У овом случају, чињенични опис радњи садржи отказни разлог прописан чланом 176. став 1. тачка 2. Закона о раду, имајући у виду да тужилац нема потребно одобрење од стране Министарства унутрашњих послова за распоређивање на радно место ловочувара код туженог, а што је услов прописан Законом о оружју и муницији, Законом о дивљачи и ловству и Правилником о ловочуварској служби, односно напред цитираним одредбама ових закона, због чега не испуњава услове прописане Законом о дивљачи и ловству за обављање ловочуварских послова, како су то правилно закључили нижестепени судови. Стога се ревизијом тужиоца неосновано указује на погрешну примену материјалног права.

Неосновани су наводи ревизије да је тужилац члан Ловачке коморе Србије, да има уредно издату лиценцу за обављање послова ловочуварске службе, јер то није довољно, с обзиром да је потребно и одобрење од стране Министарства унутрашњих послова за његово распоређивање на радно место ловочувара, па као тужилац нема то одобрење, то тужилац не испуњава услове прописане Законом о дивљачи и ловству за обављање ловочуварских послова, са којих разлога оспорено решење туженог о отказу уговора о раду тужиоцу није незаконито.

С обзиром на то да је тужиоцу законито престао радни однос, нису испуњени услови из члана 191. став 1. Закона о раду, за враћање тужиоца на рад.

Са напред наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић